

tingelse af, at der stilles et af Ministeren for offentlige Arbejder bestemt Depositum til Sikkerhed for, at Anlægget er fuldført senest 3 Aar efter Bevillingens Meddelelse.

Jeg kan ikke tænke mig, at der skulde være nogen anden Grund til at nægte Koncessionen end den, at man formodede, at den af os ønskede Jernbane vilde blive en Rovbane, en Konkurrencebane til de bestaaende Jernbaneanlæg. Det er imidlertid min bestemte Opfattelse, at dette ikke vil blive Tilfældet, og jeg tror, at man vil have store Vanskeligheder ved at motivere, hvorfor den skulde blive det.

Under Forhandlingen i Fjor viste den højtærede Trafikminister en beklagelig Reservation overfor dette Lovforslag, men udtalte dog til sidst, at han ikke vilde sætte sig imod det, dersom Tanken vandt Tilslutning i Rigsdagen. Jeg haaber, at det Udvalg, som nu antagelig faar med denne Sag at gøre, vil se med velvillige Øjne paa den, og at dette Udvalg og det eventuelle Udvalg i Landstinget vil arbejde saa hurtigt, at ikke ogsaa denne Rigsdagssamling skal hengaa, uden at Lovforslaget bliver til Lov. Jeg mener, som sagt, at der er al Anledning til at se med Velvillie paa Lovforslaget, for det første, fordi der virkelig i den paagældende Egn er Trang til en Jernbane, for det andet, fordi Bevillingen ikke vil blive givet, før en ikke ringe Offervillighed fra Beboernes Side har manifesteret denne Trang, og sidst, men ikke mindst, fordi man ikke beder om noget som helst Tilskud fra Staten.

Med disse Ord skal jeg paa min Medforslagsstillers og egne Vegne tillade mig paa det bedste at anbefale det foreliggende Lovforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Thomas Larsen*): Jeg kan angaaende det foreliggende Lovforslag henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte i Fjor. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (*Johan Knudsen*) anbefalede varmt Lovforslaget. Han mente, at der var i høj Grad Trang til denne Bane og det maatte være den paagældende Egn selv, der skønnede over, hvorvidt en saadan Bane var formaalstjenlig eller ej. Angaaende det sidste vil jeg dog sige, at som bekendt blev der ved den store Jernbanelov i 1908 vedtaget en overordentlig lang Række nye Baner, saa lang, at man kan være tilbøjelig til at mene — i alt Fald er jeg det —, at hvis alle disse Jernbaner blev

byggede — maaske bliver enkelte af dem ikke byggede, men det er en Sag for sig —, vil Forholdet blive, at hvis ikke Trafikken og Produktionen stiger ganske uventet, vil der de fleste Steder i lang Tid ikke være Plads for eller Trang til nye Jernbaner, idet de ny tilkommende Baner vilde blive Konkurrencebaner til de alt bestaaende baade Statsbaner og private Baner. Man kunde frygte, at Banelinierne blev lagte saa tæt, at den ene Bane kun til at æde den anden op. Da Staten har ydet betydelige Tilskud til Privatbanerne, er den interesseret i, at saadanne Forhold ikke afstedkommes. Den maa selvfølgelig regne med, at de Baner, hvis Anlæg de støtter, ogsaa kommer til at give en rimelig Rente, saa de ikke bringer Tab, hverken for de private eller for Staten. A den Grund er der, selv om en Egn skønner, at det var formaalstjenligt at faa en Bane, dog maaske nogen Anledning til at tænke sig om, forinden en Koncession gives. Og navnlig forekommer det mig, at Staten har en Pligt til at nære nogen Betænkelse i Tilfælde, hvor en saadan Konkurrence kan ventes.

Statens tekniske Tilsyn har ikke anbefalet den her foreslaaede Bane, idet de har fremhævet, at der fra den kun er 1 km til nærmeste Station fra de Punkter, der ligger længst borte fra de omliggende Stationer. Det er ikke nogen lang Afstand og derfor forekommer det mig, at Konkurrencehensyn ingenlunde er udelukkede. Det er ogsaa af disse Grunde, at jeg i Fjor ansaa det for min Pligt at stille mig reserveret overfor dette Lovforslag. Men hertil kommer endvidere, at hvis jeg ikke hørte fejl, nævnedes den sidste ærede Taler 400,000 Kr. som Anlægssum. Eftersom de Oplysninger, der foreligger fra Statens tekniske Tilsyn, vil Anlægsomkostninger imidlertid efter et kalkulatorisk Skøn blive betydelig større, nemlig mellem 600,000 og 700,000 Kr., og det er ikke givet, at den paagældende Egn vil være lige saa ivrig for at faa Banen, hvis det konstateres, den vil komme til at koste disse henved 700,000 Kr., der ikke er nogen ringe Sum for en Egn at skaffe til Veje, naar den ikke har meget stor Afstand til Jernbaneforbindelse, og det har denne Egn jo ikke.

Skønt jeg saaledes nærer nogen Betænkelse med Hensyn til denne Bevilling, vil jeg dog slutte ligesom i Fjor med min udtale, at skulde det vise sig, at den foreslaaede Tilslutning i Rigsdagen, vil jeg, da den ikke kræves Tilskud fra Statens Side, modsætte mig, at det foreliggende Lov